

Το "εθνικά ορθόν" και η Δημοκρατία

Στην «Αλήθεια» της Κυριακής (5/12) διάβασα μια ενδιαφέρουσα ανταπόκριση από τη Λεμεσό. Άνδρες της αστυνομικής διεύθυνσης Λεμεσού εντόπισαν και συνέλαβαν κάποιον κ. Λύπμαν, ο οποίος πουλούσε «ανθελληνικά» (αντεθνικά δηλαδή) βιβλία. Η ανταπόκριση δεν αναφέρει τι είδους βιβλία πουλούσε ο κ. Λύπμαν (τίτλος, θέμα κ.λ.π.), αλλά επικεντρώνεται στο «αντεθνικό περιεχόμενο». Λέει, λοιπόν, η ανταπόκριση: «Το βιβλίο [...] παρουσιάζει την Μακεδονία ως ανεξάρτητο κράτος που αποτελούσε μέρος της Γιουγκοσλαβίας. Επίσης, στο περιεχόμενο του βιβλίου γίνεται προσπάθεια παραχάραξης της ιστορίας και της πραγματικότητας και αναφέρει ότι το ανεξάρτητο «Μακεδονικό κράτος» μαζί με άλλα 5 κρατίδια της Γιουγκοσλαβίας αποσχίστηκαν το 1991 και ανακήρυξαν τη δική τους δημοκρατία».

Μάλιστα. Σημειώστε ότι κάποιος ή κάποιοι «κατάγγειλαν» (κάρφωσαν στη διάλεκτο των χαφιέδων) τον κ. Λύπμαν. Σημειώστε, επίσης ότι τα γεγονότα είναι ιστορικά αληθινά. Η Γιουγκοσλαβία αποτελείτο από 6 ομόσπονδες δημοκρατίες, οι 4 (όχι οι 5) αποχώρησαν και οι 2 (Σερβία, Μαυροβούνιο) έφτιαξαν την Νέα Γιουγκοσλαβία. Προφανώς, το έγκλημα του βιβλίου και του κ. Λύπμαν είναι ότι ανέφερε το όνομα Μακεδονία, αντί «Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας» ή κατά το εθνοσφροφιλέστερον «Σκόπια». Το ζήτημα είναι βέβαια ευρύτερο. Κάποιοι συμπολίτες μας και οι αξιότιμοι κύριοι αστυνομικοί μας αποφάσισαν φαίνεται ότι ήρθε ο καιρός να αρχίσουμε να απαγορεύουμε βιβλία (και γιατί να μην τα κάψουμε δηλαδή;) τα οποία περιέχουν «ανθελληνικές» ή αντεθνικές απόψεις.

Θυμάμαι όταν εμφανίστηκα στην εκπομπή «Χωρίς Πλαίσια» πριν 2 χρόνια και είπα ότι νοιώθω Κυπραίος και όχι Έλληνας. Με εξαίρεση ορισμένους αρθρογράφους στην Χαραυγή, την Αλήθεια και τον Φιλελεύθερο, η τεράστια πλειοψηφία των δημοσιογράφων που θα έπρεπε (λόγω λειτουργημάτων) να υπερασπιστούν το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης, ένωσαν τις φωνές τους σε μια εθνικά καθαρόαιμη χορωδία που απαιτούσε λογοκρισία, Ύστερα, ήρθε η σειρά του πανεπιστημίου. Η επιτροπή Παιδείας της Βουλής δημιούργησε θέμα (σε επίπεδο σκανδάλου) γιατί ένας από τους διεθνώς κορυφαίους ιστορικούς – αρχαιολόγους σε σχέση με την αρχαία Κύπρο, ήταν ένας πό τους κλέκτορες του Πανεπιστημίου. Ο λόγος: σε κάποιες σελίδες κάποιων βιβλίων του έγραφε πράγματα τα οποία οι «διανοούμενοι» και «ειδήμονες» της Βουλής έκριναν σαν «αντεθνικά». Οι δημοσιογράφοι έτρεξαν αμέσως να συμπαρασταθούν στον «Εθνικό Αγώνα» των βουλευτών. Οι διανοούμενοι μας σιώπησαν. Αν επιτρέπεται η έκφραση, χέστηκαν. Όταν ο αρχισυντάκτης μιας εφημερίδας με μεγάλη δημοκρατική κυκλοφορία, άρχισε να γράφει, με ύφος ιεροεξεταστή ότι, όσοι συνάντησαν μια ευρωπαϊκή επιτροπή για τα ανθρώπινα δικαιώματα η οποία είχε βγάλει «αντεθνικά συμπεράσματα» έπρεπε να απολογηθούν δημόσια, μερικοί έφτασαν στο σημείο να ζητούν από τον Νεοκυπριακό Σύνδεσμο να δημοσιεύσει τον κατάλογο των μελών του για να φανεί ότι δεν ήταν μέλη του. Έτσι έγινε παράνομος και ο Νεοκυπριακός. Ο αρχισυντάκτης – δημοσιογράφος φυσικά δεν ασχολήθηκε με τις καταγγελίες της επιτροπής. Με την αλήθεια θα ασχολούμαστε τώρα;

Ύστερα είχαμε την προεκλογική περίοδο. Τα ανεπίσημα εγκαίνια της περιόδου έγιναν αμέσως μετά τα εγκαίνια του Πανεπιστημίου.

Οι δημοσιογράφοι ανακάλυψαν σκάνδαλα και οι «διανοούμενοι» υπερθεμάτισαν την εθνική υστερία. Βεβαίως, κανένας δεν καταλάβαινε ότι όλα αυτά ήταν προεκλογικά. Ότι ήταν βάνουση παραβίαση της αυτονομίας των πνευματικών ανθρώπων. Αλλά βέβαια, στις εθνικές αναγκαιότητες με την ελευθερία και την δημοκρατία θα ασχολούμαστε; Πάλι καλά που βρέθηκε τότε η κ. Τσουγιοπούλου να υπερασπιστεί την αξιοπρέπεια μας και η στήλη του κ. Κατσαμπα στον Φιλελεύθερο για να εκφράσει την αγανάκτηση των απλών πολιτών.

Φυσικά, τίποτα δεν άλλαξε. Ο νυν υπουργός Εσωτερικών κατέθεσε, τότε, πρόταση νόμου για ποινικοποίηση του «ενδοτισμού». Και φτάσαμε στο απόγειο την β' εβδομάδα των εκλογών με τα εθνοσωτήρια συνθήματα για την «κόκκινη λαίλαπα» και την άρνηση ΜΜΕ να έχουν διαφημίσεις του τότε Προέδρου!

Τα όσα συμβαίνουν, λοιπόν, τώρα (υστερία για τα σεμινάρια του Κέντρου Ειρήνης, επίθεση ενάντια στον δήμαρχο Λευκωσίας γιατί ζήτησε από τα κόμματα να τοποθετηθούν δημόσια για το «κλειδί») είναι απλά συνέχεια. Ιστορική συνέχεια. Άλλωστε, πώς να εξηγήσει κανείς το γεγονός ότι, οι οπαδοί του 18% στις εκλογές εξακολουθούν να συμπεριφέρονται λες και είναι οι πλειοψηφία; 20 χρόνια διαπραγματεύσεων κατέληξαν στις ιδέες Γκάλι και αντί να αναλάβουμε (σαν άτομα και σαν κοινωνία) την ευθύνη για αυτό το ιστορικό πλαίσιο συμφωνίας ασχολούμαστε ακόμα με φραστική προπαγάνδα. Για το εθνικό συμφέρον βεβαίως. Και είναι, επίσης, γνωστό, ότι τα εθνικά ενδύματα αποβάλλονται στις Ευρώπας και ξαναφοριούνται εδώ πέρα, στην γλυκειά μας χώρα, όταν οι πολιτικοί μας μιλούν σε εμάς του ιθαγενείς. Σε εμάς που τους πληρώνουμε τους μισθούς (αλήθεια γιατί τα έχουν όλοι μόνο με το ΠΙΚ, με τους μισθούς των πολιτικών δεν ασχολείται κανείς; Γιατί ξεχάστηκε επίσης ότι ο εθνοπρεπής αρχιεπίσκοπος ακόμα να πληρώσει φόρους;)

Σε μια συζήτηση που είχα πρόσφατα για τις αντιστοιχίες Κύπρου – Βοσνίας ο φίλος συνομιλητής με συμβούλευσε στο τέλος ότι ο αντιεθνικισμός δεν είναι καλός σύμβουλος για ένα κοινωνικό επιστήμονα. Οι απόψεις για το Βοσνιακό είχαν παρατεθεί κι έτσι δεν υπήρχε λόγος επέκτασης. Ξεκίνησα, τότε, να του γράφω μια απάντηση για τον αντιεθνικισμό που κατέληξε σε ένα πολυσέλιδο άρθρο που τελικά δεν δημοσιεύτηκε (για πρακτικούς λόγους). Απορώ, ειλικρινά, αν μπορεί κάποιος με έστω στοιχειώδη γνώση ιστορίας να αμφιβάλλει για τις συνέπειες του εθνικισμού (ούτε να παραχωρήσω τις καλύτερες των προθέσεων): 2 παγκόσμιοι πόλεμοι, αυταρχικές δικτατορίες, εθνικές εκκαθαρίσεις, κρεματόρια, ρατσισμός, ομαδικές σφαγές...

Ο αντιεθνικισμός σήμερα δεν είναι επιλογή – είναι καθήκον για κάθε άνθρωπο που σκέφτεται. Και ιδιαίτερα για εμάς, του πολίτες της «γλυκειάς χώρας», οι οποίοι κουβαλούμε στην πλάτη μας την ιστορική ευθύνη της ολοκλήρωσης της πρώτης Ανεξάρτητης Πολιτείας της Κύπρου (την ολοκλήρωση της με τον τερματισμό της κατοχής της και την ομοσπονδιακή μετεξέλιξή της) – της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Το έθνος στην καλύτερη περίπτωση είναι μια πολιτιστική ταυτότητα. Μια ταυτότητα με έντονα ολοκληρωτικά στοιχεία, όπως δείχνει και η παγκόσμια εμπειρία. Στο όνομα μια συλλογικότητας απαιτείται η υποταγή των ατόμων-πολιτών στην ιδεολογία του έθνους, η καταπίεση και ο διωγμός των μειοψηφιών (με άλλη πολιτισμική ταυτότητα ή απλά διαφωνούντων). Η επιστροφή της προ-πραξικοπηματικής περιόδου στην συλλογική μνήμη, δεν είναι βέβαια τυχαία.

Το έθνος (σαν πολιτισμική ταυτότητα) και η Δημοκρατία (σαν πολιτικό σύστημα που βασίζεται στο άτομο-πολίτη και στην υπεράσπιση του δικαιώματος των μειοψηφιών να διαφωνούν) είναι αντίθετες έννοιες – πλαίσια σκέψης. Πάρτε αν θέλετε, το τελευταίο φρούτο, την Πανεθνική. Εκτός από το ότι υπονομεύει την Κυπριακή Δημοκρατία και ανοίγει το δρόμο για τη διπλή ένωση, είναι στην ουσία ένα ακόμα βήμα για περαιτέρω υπονόμευση της δημοκρατίας και επιβολής του εθνικού αυταρχισμού. Προσέξτε την λογική της Πανεθνικής:

α) «Όλο το έθνος αποφασίζει» - δηλαδή οι 15 πολιτικοί που θα μαζευτούν θα εκπροσωπούν αυτό το φαινόμενο που λέγεται «ελληνικό έθνος». Η λογική είναι και μυστικιστική και αυταρχική. Προφανώς οι Κύπριοι πολίτες δεν θα έχουν μετά το δικαίωμα αλλαγής γνώμης, και πολιτικής. Το «έθνος» (όπως το άγιο πνεύμα) θα φωτίσει τους 15 και η δημοκρατία θα μπει στον γύψο. Η δικιά μας, η Κυπριακή Δημοκρατία. Θα αποφασίσουν για μας, για τον πόνο, για το μέλλον και τα όνειρά μας πολιτικοί που

(και λόγω ηλικίας) δεν θα υπάρχουν σε λίγα χρόνια. Πολιτικοί που θα ασχολούνται με την επανεκλογή τους στην Ήπειρο, την Θράκη, την Μεσσηνία... Αν αυτό δεν είναι καταπάτηση και παραβίαση των δικαιωμάτων των Κυπρίων πολιτών αξίζει να σκεφτεί κανείς τι άλλο μπορεί να σημαίνει η παραβίαση της κυριαρχίας του πολίτη. Και γιατί να ξανακάνουμε εκλογές δηλαδή· αφού οι 15 θα φωτιστούν από το άγιο πνεύμα του έθνους, γιατί να μη μας στείλουν τις διαταγές της «Πανεθνικής φώτισης» με remote control; Το θέμα δεν είναι απλά τι θα πουν οι ξένοι – είναι θέμα αξιοπρέπειας και πολιτικών δικαιωμάτων.

β) Προσέξτε, επίσης, την πίεση πάνω στους διαφωνούντες. Η μεταφορά του έθνους από τη σφαίρα της κουλτούρας, στην σφαίρα της πολιτικής, προϋποθέτει την ομόφωνία – την ομοιοφάνεια. Άρα, αυτοί που αντιστέκονται θα πρέπει να πιεστούν, να εκβιαστούν (θα την κάνουμε χωρίς εσάς) και στο τέλος θα βαφτιστούν «προδότες. Κλασικό κόλπο της εθνικοφροσύνης. Η ιδεολογία του «εθνικά αναγκαίου» δεν αναγνωρίζει το νομικό πλαίσιο του δημοκρατικού πολιτεύματος: ότι ο πρόεδρος αποφασίζει, ότι αυτός έχει την ευθύνη, ότι οι πολίτες τον κρίνουν στις εκλογές, ότι η αντιπολίτευση δικαιούται να διαφωνεί ριζικά. Η εθνικοφροσύνη δεν θέλει φυσικά ευθύνες (ρωτήστε για τη 15η Ιουλίου και θα καταλάβετε) – θέλει απλά εξουσία. Η «πανεθνική» και το κλίμα του «εθνικά ορθού» που καλλιεργείται στοχεύει στην δημιουργία ενός κλίματος υποταγής για μπορούν ορισμένες ελίτ (πολιτικές και πολιτισμικές) να κυβερνούν «ελέω έθνους». Το ότι ακόμα και δημοσκοπήσεις που πρόσκεινται στα φιλο-Πανεθνικά κέντρα εξουσίας δείχνουν ότι παρά τη ξέφρενη εθνοπροπαγάνδα το 1/3 των Κυπρίων αμφισβητά την Πανεθνική (και οι αμφισβητίες δεν περιορίζονται μόνο στην Αριστερά) είναι ασήμαντο για τους εθνοπατέρες. Το ότι το κόμμα της κυπριακής αντιπολίτευσης διαφωνεί ριζικά είναι επίσης ασήμαντο. Οι Εθνικόφρονες θέλουν να αποφασίσουν και να καθορίσουν ένα πλαίσιο συζήτησης μέσα στο οποίο εμείς οι απλοί πολίτες (το λιγότερο το 1/3 του πληθυσμού) δεν θα έχουμε λόγο και όπου η κυπριακή αντιπολίτευση θα «απομονωθεί». Εθνικά πράγματα δηλαδή. Ήδη κάποιοι καταγγέλλουν στην αστυνομία υπόπτους που διακινούν αντιεθνικά βιβλία.

Τέλη του 20ού αιώνα στην γλυκεία χώρα Κύπρου.

A. ΠΑΝ.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Νέα Εξήγησις της Γλυκειάς, Χώρας, Κύπρου (Βιβλίο), Δεκαετία 2010-2013, 2013, Λευκωσία (νότια), Λευκωσία

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:books:unclassified:glikiahora:democracy>

Last update: **2025/07/15 13:46**

